

॥ विष्णुपादादिकेशान्तरस्तोत्रम् ॥

वीष्णुपाता तीक्ष्णा नं त्रै त्रै त्रै

(1)

लक्ष्मीभर्तुभुजाग्रे कृतवसति सितं यस्य रूपं विशालं
नीलाद्रेस्तुङ्गशृङ्गस्थितमिव रजनीनाथविम्बं विभाति ।

पायान्नः पाञ्चजन्यः स दितिसुतकुलत्रासनैः पूरयन्स्वैः-

निध्वानैर्नीरदौघध्वनिपरिभवदैरम्बरं कम्बुराजः ॥

लक्ष्मीपार्तं गुरुं पूज्ञाकरो गुरुतवसति
सितमयस्य रूपमविशालम्
नीलात्तोसंतुष्टुं करुणकस्तीतमिव
रज्ञैः नातपीमपमविपाती ।

पायान्नः पाञ्चजन्यः स तीतीसात
कुलत्रासनैः पूरयन्संवैः
नित्वाणेन नीरदेहकत्वाणि
परिपवत्तरमपरमं कम्पुराज्ञः ॥

लक्ष्मीनायकराण नारायणैः कैयिलं विलाङ्कुम
विशालमाणे वेण्णंकंग्रु नमं मयेयलाम् काप्पताकुक. अन्त
संक्षिणं बेयारं पाञ्चजन्यम्. अतस्मि इलि असा कुलत्तेत
पयमुहुत्ति नदुंकर्षं चेयवतु मट्टुमिलैल; मेकंकलीं
इटिये वीट कम्पीर्याणतु. आकायम् मुमुवतुम् अतन्मि इलि
प्रवियुं गान्तु. नीलमलैल मंतु उत्तित्तु वरुम् चन्तिरन्मि पोाणंरु
विलाङ्कुवतु.

(2)

आहुर्यस्य स्वरूपं क्षणमुखमखिलं सूर्यः कालमेतं
ध्वान्तस्यैकान्तमन्तं यदपि च परमं सर्वधाम्नां च धाम ।
चक्रं तद्यक्षपाणोदितिजतनुगलद्रक्षधाराक्षधारं
शक्षन्नो विश्वनन्दं वितरतु विपुलं शर्म घर्मशुशोभम् ॥

ஆஹர்யஸ்யஸ்வரூபம் சுதண்முக
மகிலம் ஸ்ரிரய: காலமேதம்

தவாந்தஸ்யை காந்தமந்தம்
யதபிச ப்ரமம் ஸர்வதாம்நாம் ச தாம் ।

சக்ரம் தச்சக்ரபாணே: திதிஜை
தனுகலத்ரக்த தாராக்ததாரம்
சச்வந்தோ விச்வவந்தயம் விதரது
விடுலம் சர்ம கர்மாம்சோபம்

சக்ரபாணியான விஷ்ணுவின் பார்புகழ் கொண்ட
சக்ராயுதம் நமக்கு மிகுந்த மங்கலம் கொடுக்கட்டும். சூரியன்
போன்று சழலும் அச்சக்ராயுதம் காலம் முழுவதையும் ஒரு
நொடியாக்கவல்லது எனசான்றோர்க்கறுவர். இருளின் முழு முடிவு
என்று மட்டுமில்லை ஒளிகழுக்கெல்லாம் மேலான
ஒளியுடையதுமாகும். அதன் அரமுனைகளில் அராரின் ரக்தக்கலை
படிந்துள்ளதால் அது அவரை அழித்து உலகைக் காத்துள்ளது
தெரியவரும்.

(3)

அவ்யாশிர்தாத்தோரோ ஹரி஭ுஜபவநாமஶமாதமாதமூர்த் -
ரஸ்மாந்விரமேரனேत்ரத்ரி஦ஶநுதிவச: ஸா஧ுகாரை: ஸுதார: ।
ஸர்வ ஸஂहர்த்ரமிச்சோரகிழலமுவன் ஸ்஫ாரவிரஸ்஫ாரநாட:
ஸ்யத்கல்பாந்தஸிந்஧ை ஶரஸ்லிலघடாவார்முச: கார்முகர்ய ॥

அவ்யாத்தநிர்காதகோரோ ஹரிபஜை
பவநாமார்ச மாத்மாத மூர்தே:

அஸ்மான் விஸ்மேர நேத்ரத்ரிதச
நுதிவச: ஸாது காரை: ஸாதார:

ஸர்வம் ஸம்ஹாரதுமிச்சோ: அரிகுலபுவனம்
ஸ்பாரவிஸ்பார நாத:

ஸம்யத் கல்பாந்தஸிந்தெள சரஸ்லில
கடாவார் முச:கார்முகஸ்ய ॥

பகைவர் கூட்டமாகிய உலகை முழுமையாக அழிக்க விரும்பியதும் ஆகவேதான் அம்புகளாகிய தண்ணீர் பொழியும் மேகமோவெனத் திகழும் வில்லின் பரக்க விரிந்த ஒரைநம்மை காக்கட்டுமே. அம்பின் அடியால் கொடியதாயும், வியப்புற்ற வானவர் ஆமோதிக்கும் பேச்சுகளால் அவ்வோசை மேலும் வலுப்படுகிறது.

(4)

जीमूतश्यामभासा मुहुरपि भगवद्बाहुना मोहयन्ती
 युद्धेषूदधूयमाना झटिति तटिदिवालक्ष्यते यस्य मूर्तिः ।
 सोऽसिस्त्रासाकुलाक्षविदशरिपुवपुःशोणितास्वादतृप्तो
 नित्यानन्दाय भूयान्मधुमथनमनोनन्दनो नन्दको नः ॥
 जीमूतश्याम पासा मुहुरपि पकवत्
 पाहुना मोहृ यन्ती
 युत्तेष्ठृत्तुयमाना ज्ञाती
 तष्ठितिवालक्ष्यते यस्य मूर्तिः ।
 शोणितास्वादतृप्तो
 नित्यानन्दाय भूयान्मधुमथनमनोनन्दनो नन्दको नः ॥
 शोणितास्वादतृप्तो
 नित्यानन्दाय भूयान्मधुमथनमनोनन्दनो नन्दको नः ॥

எந்த வாளின் வடிவம், முகில் வண்ணம் படைத்த விஷ்ணுவின் கையினால் மோஹமுறச் செய்கிறதோ, யுத்த காலத்தில் வீசப்படும்பொழுது மின்னலெனத் தோன்றுகிறதோ, பயந்த அசுரர்களின் உடல் இரத்தம் பருகி திருப்தியடைகிறதோ அத்தகைய நந்தகம் என்படும்வாள்நம் நித்யானந்தத்தை தோற்று விக்கட்டும். அந்த வாள் கையில் இருப்பதால் விஷ்ணுவுக்கு மகிழ்ச்சியல்லவா!

(5)

कम्बाकारा मुरारेः करकमलतलेनानुरागादगृहीता
 सम्यावृत्ता स्थिताग्रे सपदि न सहते दर्शनं या परेषाम् ।
 राजन्ती दैत्यजीवासवमदमुदिता लोहितालेपनाद्रा
 कासं दीसांशुकान्ता प्रदिशतु दयितेवास्य कौसोदकी नः ॥

कम्राकारामुरारोः करकमलतलेना
 लुराकात् करुबर्हता
 सम्यक्कंवर्णुत्ता स्तिताकरो लपती
 नलहृते तर्सनम् या परेषाम् ।

राज्ञन्ती तेतत्य ज्ञीवासवमत मृतिता
 लोहितालेपनार्ता

कामम तीप्ताम्सकान्ता परतीक्तु
 तयितेवास्य केळमोतकीनः ॥

मुरारीयिऩ् केयिल् नेचत्तुटन् पर्न्रियूल्लेकेळमोतकी
 ऎन्ऱ कक्ष मणेवियाप्पे पोल् विरुम्पियतेत नमक्कु अरुल
 वेण्णुमेमे. अतु बेरुमाऩ् केयिल् किम्मुकमाक इरुन्तु
 नुनियिल् उरुट्टेयाकवुम् उल्लानु. पकवरतु काट्चियेय
 एर्कामल् वीलाङ्कुमितु असर उयिराकिय मतु अरुन्ति मकिम्पच्चि
 कन्नु पिरकाचिप्पतु (मणेवियान् लक्ष्मीकुम्प बेपारुन्तुम्).

(6)

यो विश्वप्राणभूतस्तनुरपि च हरेयनकेतुस्वरूपो
 यं संचिन्त्यैव सद्यः स्वयमुरगवधूवर्गर्भाः पतन्ति ।
 चन्द्रघण्डोरुष्टुण्डनुटिफणिवसारक्तपङ्काङ्कितास्यं
 वन्दे छन्दोमयं तं खगपतिसमलस्वर्णवर्णं सुपर्णम् ॥

யோவிச்வ ப்ராண பூத ஸ்தனுரபிச
 ஹரேர்யான கேதுஸ்வரூப:
 யம் ஸம்சிந்த்யைவ ஸத்ய: ஸ்வய
 முரகவதூவர்க்கர்பா: பதந்தி।
 சஞ்சத் சண்டோரு துண்டத்ருடித பணிவஸா
 ரக்தபங்காங்கிதா ஸ்யம்
 வந்தே சந்தோமயம் தம் ககபதிமமலம்
 ஸ்வர்ணவர்ணம் ஸ்வாபர்ணம்॥

வேத வடிவான, தங்க நிற மொத்த கருடனை வணங்கு
 கிறேன். அசையும் பயங்கர அலகினால் அவர் கிழித்த நாகங்களின்
 வஸை ரத்தம் இவை படிந்த முகந்தையுடை வராயுள்ளார். அவர்
 சிறியவராயினும் உலகமுக்கூற்றாகவும், நாராயணரின் வாஹன
 மாகவும் உள்ளார். அவரை நினைத்தவுடனேயே நாகங்களின்
 சிகுக்கள்மடிந்து வீழ்கின்றன.

(7)

விஷ்ணோர்விஶ்வரஸ்ய பிவரஶயநகृதஸ்வலோகைக஧ர்தா
 ஸோऽனந்த: ஸர்வமூத: பृथுவிமலயஶா: ஸர்வவேதைஶ் வேத: ।
 பாதா விக்ஷய ஶக்தஸ்கலஸுரரிபுஷ்வஸன: பாபந்தா
 ஸர்வஜ: ஸர்வஸாக்ஷி ஸகலவிஷப்யாத்பாது ஭ோगிக்ஷரோ ந: ॥

விஷ்ணோர்விச்வேச்வரஸ்ய ப்ரவரசயன க்ருத்
 ஸ்ரவலோககதர்தா

ஸோனந்த: ஸர்வபூத: ப்ருது விமலயசா:
 ஸர்வவேதைஸ்ச வேத்ய: ।

பாதா விச்வஸ்ய சச்வத் ஸகல ஸ்ராரிபு
 தவம்ஸன: பாபஹந்தா

ஸர்வஜ்ஜு: ஸர்வஸாக்ஷி ஸகல
 விஷப்யாத் பாது போகீச்வரோந:

அகில உலகையும் தாங்கும் அனந்தநாகன் உலக நாயகனான விஷ்ணுவுக்கு சயனமாகி புகழ்பெற்றவர், வேதம் மூலமே அறியற் தக்கவர். பாபங்களைப் போக்கி, அசுரர்களையும் அழித்து உலகைக் காப்பவர். எல்லாம் அறிந்தவர். எல்லா வற்றையும் கண்டு ஸாக்ஷியாக உள்ளார். அவர் நம்மை எல்லா விஷபயத்திலிருந்தும் காப்பாராக!

(8)

வாभூ஗ௌர்யாதி஭ேவீரிதுரிஹ முநயो யா யदீயை புஞ்சா
காருண்யாடீ: கடாக்ஷீ: ஸகृதபி பதிதை: ஸ்ப஦: ஸ்யு: ஸஸ்திரா:
குந்஦ேந்துஸ்வஞ்சமந்தஸ்திம஧ுரமுखாம்஭ோரஹ் ஸுந்தரங்கீ
வந்஦ே வந்யாமஶேரபி ஸுரமிதுரோஸந்திராஸிந்திரா தாம் ॥

வாக்டூ கெளர்யாதிபேதூர் விதுரிஹமுனயோ யாம்
யதீயைஸ்ச பும்ஸாம்
காருண்யார்த்தரை: கடாக்ஷீ: ஸக்ருதபி
பதிதை: ஸம்பத: ஸ்யு: ஸமக்ரா: ।

குந்தேந்து ஸ்வச்ச மந்தஸ்மிதமதுர
முகாம் போருஹாம் ஸுந்தராங்கீம்
வந்தே வந்தயா மசேஷாரபி முரபிதுரோ
மந்திரா மிந்திராம்தாம் ॥

அகில உலகங்களும் வணங்கி நிற்கும் நாராயணனின் திருமார்பை கோயில் கொண்டுள்ள வக்ஷரீ தேவியை வணங்கு கிறேன். குந்தமலர், சந்திரன் நிகரான இனியாடுன்முறுவல்தவழும் முக மலருடன் அழியவள் தாயார். அவளது கருணைத்தும்பும் கடாக்ஷம் ஒருமுறை கிடைத்தால் எல்லா செல்வங்களும் ஒருவனுக்கு கிடைத்து விடும். முனிவர்கள் அந்த தாயாரை ஸரஸ்வதியாகவும், பூதேவியாகவும், பார்வதீ தேவியாகவும் வர்ணித்துள்ளனர்.

(9)

या सूते सत्त्वजालं सकलमपि सदा संनिधानेन पुंसो
धत्ते या तत्त्वयोगाद्यरमचरमिदं भूतये भूतजातम् ।
धात्री स्थात्री जनित्री प्रकृतिमविकृतिं विश्वशक्तिं विधात्री
विष्णोर्विश्वात्मनस्तां विपुलगुणमयीं प्राणनाथां प्रणोमि ॥

या सूतेऽते सत्त्वं ज्ञालम् सूकलमपि
सत्ता सन्नन्दिता नेन पुम्सः
तत्त्वेऽते या तत्त्वं योकात् सामसर
मितम् पूतये पूतज्ञातम् ।
तात्त्रीम् सत्तात्त्रीम् ज्ञनित्रीम् परकरुतीमविकरुतीम्
विचवकक्तीम् वित्तात्त्रीम्
विष्णेनोर् विचवात्मनस्ताम् विपुल
कुण्डमयीम् प्राणनानाताम् पराजेनेनामि ॥

एप्पेपामुतुम् उटनीरुक्कुम् प्रगुणिनिन् तुणेकोण्टु
प्रकरुतीयाक्षियताय् प्रिराणी वर्ककम् अणेत्तहयुम् प्रिरेवीत्तु,
चरमुम् अचरमुमाण अन्त प्रिराणी वर्ककत्तहत तत्वं वंकलं
कृष्टियताल् अतेत ताङ्कि निर्निराण. ताङ्कियुम्, निलेवेप्रसं
सेय्तुम्, पिण्णुम् पिण्णुम् उण्टाक्कियुम्, माऱ्हातेऽत उलक
कक्तियेऽतार्न्नवित्तुम् वरुकिर विष्णुविन् प्रिराणनातेतय
नमस्करीक्किरेण.

(10)

येभ्योऽसूयद्विरुद्धैः सपदि पदमुरु त्यज्यते दैत्यवर्गे -
येभ्यो धर्तु च मूर्ध्ना स्पृहयति सततं सर्वगीर्वाणवर्गः ।
नित्यं निर्मूलयेयुर्निचित्तरमभी भक्तिनिध्नात्मनां नः
पदमाक्षस्यद्विपदमद्वयतलनिलयाः पांसवः पापपङ्कम् ॥

யேப்யோஸமயத்பிருச்சை: எபதி
பதமுருத்யஜ்யதே தைத்யவர்கை:

யேப்யோதர்தும் சமூர்த்நாஸ்ப்ருஹயதி
ஸததம் ஸர்வகீர்வாண வர்க:

நித்யம் நிர்மூலயேயு: நிசிததரமீ
பக்தி நிக்நாத்மநாம் ந:

பத்மாஸ்தஸ்யாங்கரி பத்மத்வய தல
நிலயா: பாம்ஸவ: பாபபங்கம் ॥

எவைகளை வெறுத்து அசுரர்கள் தங்களுக்கு வரும் பெரிய பதவியைக்கூட இழக்கிறார்களோ, ஆனால் அவற்றைத் தலையால் தாங்கவும் தேவர்கள் ஸததமும் விழைகிறார்களோ அப்படிப்பட்ட தாமரைக் கண்ணனான விஷ்ணுவின் திருவடித் தாமரையிலுள்ள ரேணுக்கள் பக்திமான்களான எங்கள் பாபச் சக்தியை முடிதும் போகும்படி செய்யட்டும்.

(11)

ரேखா லேखா ஦ிவந்யா ஶக்ரணதலगतா ஶக்ரமஸ்யா ஦ிருபா:

ஸ்திரா: ஸுக்மா: ஸுஜாதா ஸூதுலித்தரக்ஷீ ஸஸ்திராயமாணா:
தட்டுநோ மஜ்ஜலானி ஭்ரமர்஭ரஜுஷா கோமலேநா விஜாயா:
கப்ரேணா ப்ரேதயமானா: கிஸலய ஸூதுநா பாணிநா சக்ரபாண: ॥

ரேகா லேகாதி வந்த்யா: சரணதலகதாஸ்சகர
மத்ஸ்யாதிரூபா:

ஸ்திரிக்தா: ஸுக்மா: ஸுஜாதா ம்ருதுலலித
தாரகெஷ்டளம் ஸுத்ராயமாணா: ।

தத்யுர்நோ மங்கலாநி ப்ரமரபாஜ்ஞா கோமலே
நாப்திஜாயா:

கம்ரேணாம்ரேட்யமாநா: கிஸலயம்ருதுநா
பணிநா சக்ரபாணே:

சக்ரபாணியான விஷ்ணுவின் சரணங்களிலுள்ள கோடுகள் சக்ரம், மத்ஸ்யமென விளங்குமாவை மிக மெல்லிய பட்டுத் துணியின் நூல்கள் தானோவென்று மினுமினுப்பாய் இருப்பவை: ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ தேவி தனது மிக மெல்லிய துளிர் போன்ற கையினால் அவற்றை வருடுவானே அந்த கோடுகள் எங்களுக்கு மங்கலம் உண்டாக்கட்டுமோ!

(12)

யரமாடாக்ராமதோ ஦ாஂ ஗ருடமணிஶிலாக்துடண்டாயமாநா -

தாஶ்ச்யோதந்தி வமாசே ஸுரஸரி஦மலா வைஜயந்திவ காந்தா |
भूमिष्ठो यस्तथान्यो भुवनगृहृष्टतम्भशोभां दधौ नः

பாதாமேதோ பயோஜோदரல்லித்தலை பக்ஞாக்ஷய பாடை ||

யஸ்மாதாக்ராமதோ த்யாம் கருடமணி

சிலாகேதுதண்டாயமாநாத்

ஆஸ்ச்யோதந்தீப்பாஸே ஸாரஸ்விதமலா

வைஜையந்தீவ காந்தா

பூமிஷ்டோயஸ்ததான்யோ புவனக்ருஹ

ப்ரஹத்ஸ்தம்ப சோபாம் ததெளந:

பாதாமேதெளா பயோஜோதர ஸலித்தலெளா

பங்கஜாக்ஷஸ்யபாதெளா ||

தாமரை புஷ்பத்தின் உட்புறம் போன்று மிகவும் மிருது வானதிருவடிகள் எங்களைக்காப்பதாக! அவற்றிலொன்று முன்பு (த்ரிவிக்ரமாவதார காலத்தில்) பச்சை மரகத மணிக்கொடித் தம்பம்போல் ஆகாயத்தில் பரவியதே அதிவிருந்து ஆகாசகங்கை பிரவசித்தது. பூமியில் இருந்த மற்றொரு கால் பூலோகமாகிய வீட்டின்நடுவீட்டுத்துண்போல் இருந்ததே!

(13)

आक्रामद्वयां त्रिलोकीमसुरसुरपती तत्क्षणादेव नीतौ
 याभ्यां वैरोचनीन्द्रौ युगपदपि विपत्संपदोरेकधाम ।
 ताभ्यां ताप्रोदराभ्यां मुहुरहमजितस्याश्चिताभ्यामुभ्यां
 प्राज्यैश्वर्यप्रदाभ्यां प्रणतिमुपगतः पादपद्मेरुहाभ्याम् ॥

ஆக்ராமத்ப்யாம் த்ரிலோகீமஸுராஸுரபதீ
 தத்சங்கணாதேவநீதொள
 யாப்யாம் வைரோசநீந்தரெள யுகபதபி
 விபத்ஸம்பதோ ரேகதாம
 தாப்யாம் தாம்ரோதராப்யாம் முஹாறுமஜிதஸ்
 யாஞ்சிதாப்யாழுபாப்யாம்
 ப்ராஜ்ஞயைச்வர்யப்ரதாப்யாம் ப்ரணதிமுபகத:
 பாதபங்கேருஹாப்யாம் ॥

மூவுலகையும் ஆக்ரமித்த திருவடித்தாமரைகளால் அசுரத்
 தலைவரான வைரோசனியும் சுரபதியான இந்திரனும் ஒரே
 சமயத்தில் விபத்துக்களையும், ஸம்பத்துக்களையும் முறையே
 அடைவிக்கப்பட்டனர். திரிவிக்ரம மஹாவிஷ்ணுவின் அந்த
 திருவடிகள், சிவந்துதலத்தையுடையவையும், அவைற்றஜஸ்வரியம்
 நல்குபவையாயும் மிளிர்கின்றன. அவற்றிற்கு நமஸ்காரம்
 செய்கிறேன்.

(14)

ये भ्यो वर्णश्चतुर्थश्चरमत उद्भूदादिसर्गे प्रजानां
 साहस्री चापि संख्या प्रकटमभिहिता सर्ववेदेषु येषाम् ।
 व्याप्ता विश्वंभरा यैरतिवितततनोर्विश्वमूर्त्तर्विराजो
 विष्णोस्तेभ्यो महद्वयः सततमपि नमोऽस्त्वद्घिपद्मेरुहेभ्यः ॥

யேப்யோவர்ன ஸ்சதுர்த: சாமத உதபூத
ஆதிஸர்கேப்ரஜாநாம்

ஸாஹஸ்ரசாபிஸங்க்யா ப்ரகடமபிஹிதா
ஸர்வவேதேஷாயேஷாம்

வ்யாப்தா விச்வம்பரா யைரதிவிதததநோ:
விச்வமூர்தோவிரோஜோ

விஷ்ணோ ஸ்தேப்யோ மஹத்பய: ஸததமபி
நமோஸ்வத்வங்க்ரி பங்கேருஹூபய: ||

ப்ரஜீகளை முதலில் சிருஷ்டிக்கத் தொடங்கிய பொழுது
நான்காவது வர்னம் விஷ்ணுவின் எந்த திருவடிகளிலிருந்து
தோன்றியதோ, எவை கணக்கில் ஆயிரம் என்று எல்லா வேதங்
களிலும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டதோ, விராட் புருஷனான
விஷ்ணுவின் எந்த திருவடிகளால் பூலோகம் முழுதும் வியாபிக்கப்
பட்டுள்ளதோ, அந்த திருவடிகளுக்கு நமஸ்காரம்.

(15)

விஷோ: பாதங்கோ விமலநக்ஷமணி஭ாஜிதா ராஜதे யा
ராஜிவர்ஸ்யேவ ரம்யா ஹிமஜலகணிகாலஜுதாயா ஦லாலி ।
அஸ்மாக் விஸ்மயார்ண்யாகிலஜனமனःப்ரார்஥நீயா ஹி ஸேய়
दयாதாதாநவதா ததிரதிருசிரா மஜ்லாந்யஜ்லிநாம् ॥

விஷ்ணோ: பாதத்வயாக்ரே விமலநகமணி
ப்ராஜிதா ராஜதேயா

ராஜீவஸ்யேவரம்யா ஹிமஜூலகணிகா
லங்க்ருதாக்ரா தலாலீ ।

அஸ்மாகம் விஸ்மயார்ஹான்யகிலஜூனமந:
ப்ரார்த்தநீயாஹி ஸேயம்

தத்யா தாத்யா நவத்யா ததிரதிருசிரா
மங்கலான்யங்குவீநாம் ॥

விஷ்ணுவின் இரண்டு கால் நுனிகளிலும் தூய நகங்
ஞாடன், பனிக்குருளியுடன் கூடிய தாமரையிதழ் போன்று விளங்கும்
விரல் கூட்டம் நமக்கு வியக்கத் தகும்படி மங்களங்களை
பழங்கட்டும்.

(16)

यस्यां वृद्धामलायां प्रतिकृतिममराः स्सं भवन्त्यानमन्तः
सेन्द्राः सान्द्रीकृतेष्यास्त्वपरसुरकुलाशङ्क्यातङ्क्यवन्तः ।

सा सद्यः सातिरेकां सकलसुखकरीं संपदं साधयेत् -
शश्चचार्वशुचक्रा चरणनलिनयोश्चक्रपाणेर्नखाली ॥

यस्याम् त्तरुष्टवामलायाम् परतीकंरुती ममराः
सम्पवन्त्यानुमन्तः:

ऐन्तर्त्राः सान्तरीकंरुतोर्षयास्त्वपरस्त्रा
कुलाशन्तया तन्त्ववन्तः ।

सा सत्यः सात्तिरोकाम् सकलसाक्षात्मि सम्पत्तम्
सात्येन्नः

चन्द्रुक्षस्त्वार्वम् क्षक्करा चरणा नलिनयोः
क्षक्करपाणेन्नर्नकालै॥

இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் நமஸ்கரிக்கும் போது
விஷ்ணுவின் நகங்களில் தங்களது உருவத்தைப் பார்த்து வேறு
தேவர்களின் உருவமோன்றின்கித்து கவலை கொண்ட வர்களாய்
ஆகி விடுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பளபளக்கும் காந்தி கிரணங்
களையடைய க்ஷக்ரபாணியின் நகஸழகம் எங்களுக்கு செல்வத்தை
சேர்ப்பதாக!

(17)

पादाभोजन्मसेवासमवनतसुरव्रातभारवत्किरीट-
प्रत्युमोघावचाश्मप्रवरकरगणेश्चित्रितं यद्विभाति ।

नम्राङ्गानां हरेनो हरिदुपलमहाकूर्मसौन्दर्यहारि-
च्छायं श्रेयः प्रदायि प्रपदयुगमिदं प्रापयेत्पापमन्तम् ॥

பாதாம்போஜனம் ஸேவாஸமவந்த ஸாரவராத
பாஸ்வத்கிரீட

ப்ரத்யுபதோச்சாவசாசமப்ரவர காகணை:
சித்ரிதம்யத்விபாதி।

நம்ராங்காநாம் ஹரேர்நோஹிதுபலமஹாகஸ்ம
ஸெளந்தர்யஹாரி

ச்சாயம் ச்ரேயःப்ரதாயி ப்ரபதயுகமிதம்
ப்ராபயேத் பாப மந்தம்॥

ஹரியின் புறங்கால்களிரண்டும் வணங்கியவர்களின்
பாபத்தை நீக்கட்டும், அவை இயல்பாகவே ச்ரையஸை
கொடுப்பன. பச்சைக்கற்களால் அமைக்கப்பட பெரும் ஆமை
வடிவழகு கொண்டவை. காலில் விழுந்து வணங்கும் தேவர்களின்
கிரீடத்திலுள்ளவெரக்கற்களின் நிறம் நிழல் படிந்து மிக அழகாகத்
தோற்றமலிக்கின்றன இவை.

(18)

ஶ्रீமத்யௌ சாருவृதே கரபரிமிலநானந்஦ஹஸே ரமாயா:
ஸௌந்஦ர்யாங்கநிலோபலரவிதமஹாடண்யோ: காந்திசௌரே |
ஸூரிந்஦्रே: ஸ்தூயமானே ஸுரகுலஸுखதே ஸூதிதாராதிஸஸ்வே
ஜஸ்வே நாராயணீயே முஹரபி ஜயதாஸஸ்வத்தே ஹரந்தயை ||

ஸ்ரீமத்தியெள சாருவஞ்சுத்தே காபரிமிலனானந்த
ஹஞ்சுஷ்டே ரமாயா:

ஸெளந்தர்யாட யேந்த்ர நீலோபல
ரசிதமஹாதண்டயோ: காந்திசேளாரே |

ஸ்ரீந்தரை: ஸ்தூயமாநேஸார குலஸாகதே
ஸ்ரதிதாராதிஸங்கே

ஜங்கே நாராயணீயே முஹாபி ஜயதா
மஸ்மதம்ஹோ ஹரந்தியெளா ||

பகைவரை அழித்து தேவர்க்கு ஸாகமலித்து காக்கும் நாராயணது முழங்கால்கள் எங்கள் பாபத்தைப் போக்கி விளங்கட்டும். சான்றோர் போற்றுமளவு உருண்டு திரண்டவை; லக்ஷ்மீதேவியின் கை வருடல் காரணமாக ஸாகம் நெடியவை. ஞார்த்தியான இந்தரா நீலக்கல்லால் சமைத்த தண்டங்களின் அழையும் கொண்டவை.

(19)

ஸ்யக் ஸாஹ் வி஧ாது ஸமமிவ ஸதத் ஜஸ்யோ: ஖ிந்யோர்
 ஭ாரி஭ூதோருடண்஡வயமரணகृதோத்தம்஭ாவ் ஭ஜेते ।
 சித்தார்ஶ நி஧ாது ஸஹிதமிவ ஸதா தே ஸமுஜாயமானே
 வृத்தாகாரே வி஧த்தா ஹுதி ஸுதமஜிதஸ்யானிஶா ஜாநுநி ந: ॥
 ஸம்யக்ஸாஹ்யம் விதாதும் ஸமமிவஸததம் ஜூங்கயோ:
 கிந்நயோரயே
 பா஁பூதோருதண்டத்வய பரணக்ருதோத்தம்ப
 பாவம் பஜேதே ।
 சித்தாதர்சம் நிதாதும் மஹிதமிவ ஸதாம் தே ஸமுத்
 காயமாநே
 வருத்தாகாரே விதத்தாம் ஹருதி முத மஜித
 ஸயாநிசம் ஜனுநீந:

சோர்ந்து போன முழங்கால்களுக்கு சற்று நல்ல உதவி செய்ய எண்ணியும், பாரமாக இருக்கும் தொடைகளைத் தாங்க வேண்டியும் சற்று முன்தள்ளி அமைந்தவையும், நல்லேரின்தூய மனக்கண்ணாடியை வைக்கும் பேழை போன்றிருப் பவையும் உருண்டு இருப்பவையுமான விஷ்ணுவின் முட்டிக் கால்கள் எமக்கு மகிழ்ச்சி பொங்கச் செய்யாட்டும்.

(20)

देवो भीतिं विधातुः सपदि विदधतौ कैटभाख्यं मधुं चा-
प्यारोप्यारुढगर्वावधिजलधि ययोरादिदेत्यो जघान ।
वृत्तावन्योन्यतुल्यौ चतुरमुपचयं विभ्रतावभ्रनीला -
वूरु चारु हरेस्तौ मुदमतिशयिनीं मानसे नो विधत्ताम् ॥

तेवो प्रैतीम् वीतातुः सपत्नीवीतहेतॊ कैकटपाक्यम्

मतुम्शा

प्यारोप्यारुटकर्वावति ज्ञलति ययोराति
तेत्तेयेला ज्ञकान् ।
वंगुत्तावन्योन्यतुल्येला चतुरमुपचयम्
पिप्रतावप्परन्तेलेला
श्चारुहरेस्तेला मुतमतिशयिनीम् मानसेलो
नो वीतत्ताम् ॥

ஹரி, முன்பு பிரம்மதேவனுக்கு பயம் காட்டிய மதுகைடு பாஸ்அர்களைத் தொடையின் மீது ஏற்றி சமுத்ரத்தில் வதைத்தார். அந்த தொடைகள் ஒன்றுக்கொன்று இணையானவை. அழகியவை, பெருத்து உருண்டு மிருப்பவை. அவை எமக்கு வொகுவான மகிழ்ச்சியைத் தந்தருள்ளும்.

(21)

पीतेन द्योतते यद्यतुरपरिहितेनाम्बरेणात्युदारं
जातालङ्कारयोगं चलमिव जलधर्वाभवाग्निप्रभाभिः ।
एतत्पातित्पदान्नो जघनमतिघनादेनसो माननीयं
सातत्येनैव चेतोविषयमवतरत्पातु पीताम्बरस्य ॥

प्रैதேந தயோததேயத் சதுரபரிஹிதேநாம்பரேணாத்
ஜாதாலங்காரயோகம் சலமிவ ஜ்ஞலதேர்வாட
வாக்னி ப்ரபாபி: ।
ஏதத் பாதித்யதாந்நோ ஜூகந மதிக நாதேணஸோ
ஸாதத்யேணாவ சேதோவிஷய மவதரத்பாது
பீதாம்பரஸ்ய ॥

பீதாம்பரனான விஷ்ணுவினுடைய போற்றத்தக்கதும் அடிக்கடி மனதிற் கொள்ளப் படுவதுமான குஹ்யப்ரதேசம் எங்களை பெரும்பாபத்தினின்று காத்தருள்டும். அந்த ஜகன பரதேசம் அழகாக அணியப்பட்ட மஜ்சன் பட்டினால் மிக நேர்த்தியாக உள்ளது. பாடவத்தீயின் ஒளிகளால் சமுத்ர ஜலம் போன்று ஒப்பனை கொண்டதாயுமிருக்கிறது.

(22)

यस्या दास्ना त्रिधास्नो जघनकलितया भ्राजतेऽङ्गं यथाघे
सौद्यस्थो मन्दराद्रिभुजापतिमठाभोगसंनद्धमध्यः ।
काशी सा काशनाभा मणिवरकिरणैरुल्लसङ्गः प्रदीपा
कल्यां कल्याणवात्री मम मतिमनिशं कम्रूपा करोतु ॥

யஸ்யா தாம்நாத்ரிதாம்நோ ஜூகநகலிதயா
ப்ராஜூதோங்கம்யதா ப்ரதே:

मत्यस्तेऽन्तरात्मीः पुज्ञुकपती
मஹாபோக ஸந்நத்த மத்யः ।

காஞ்சீஸா காஞ்சநாபா மணிவரகிரணை
ருல்லஸத்பி: ப்ரதீபதா

கஸ்யாம் கஸ்யான தாதீமம
மதிமநிசம் கம்ராநுபா கரோது ॥

ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய இடுப்பில் அணியப்பட்ட எந்த ஒட்டியானப் பட்டையால், கடல் நடுவில் இருப்பதும், வாஸுகியின் நீண்ட உடல்கூற்றியநடுபாகத்தையுடையதுமான மந்தர மலைபோல் அவரது உடல் விளங்கிறதோ, தங்கமய மானதும், பல நல்ல வைரங்கள் பதித்து அழகிய தோற்ற முடையதுமான அந்த ஒட்டியாணம் என் புத்தியை யோக்ய மானதாகச் செய்யட்டும்.

(23)

उन्नप्रं कम्पमुद्यैरुपचितमुदभूद्यत्र पत्रैर्विचित्रे:
 पूर्व गीर्वाणपूज्यं कमलजमधुपस्यास्पदं तत्पयोजम् ।
 तस्मिन्नीलाश्मनीलैस्तरलरुचिजलैः पूरिते केलिबुद्ध्या
 नालीकाक्षस्य नाभीसरसि वसतु नश्चित्तहंसश्चिराय ॥

उन्नन्दमरम् कम्पमुक्षसे रुपचितमुत्पुत्त यत्तरा
 पत्तरार्वीचित्तराः

पूर्ववम् कीर्वाण्णं पूज्यम् कमलज्ञमतु पस्यास्तु
 पत्तम् तत्पत्त पयोज्ञम् ।

यस्मिन्नैलास्तमन्नैल संतरलरुचिज्ञलैः
 पूरिते केलि पुत्तया

नालौकाक्षस्य नापीसरसि वसतु
 नस्चित्तहृमसः चिराय ॥

तामराकं राण्णनाण्ण नारायणीन् नापियाकिय
 वावीयिलं नैलमणी पोलं नैलमाणसलकलक्कुम् ताण्णीर्निरम्पिय
 वप्पिकिरतु. अन्त ताटकत्तिलं एंकलं मणमाकिय अन्नप्परवव
 विणायाटुम् एण्णत्तिलं वेकुन्नाट्कलं तांकलामेइ. अन्त
 नापियिलं ताओजे नेष्टितुयार्न्त अम्किय औरु तामरा विचित्रमाण
 इलेयाटन्पिरम्पम केवलुक्कु इरुप्पिटमाक वलार्न्ततु।

(24)

पातालं यस्य नालं वलयमपि दिशां पत्रपद्मक्ति नगेन्द्रान्
 विद्वांसः केसरालीर्विदुरिह विपुलां कर्णिकां र्घर्णशैलम् ।
 भूयान्नायत्स्वयं भूमधुकरभवनं भूमयं कामदं नो
 नालीकं नाभिपद्माकरभवमुरु तत्रागश्यस्य शौरेः ॥

பாதாலம் யஸ்யநாலம் வலயமபி திசாம்
 பத்ரபங்க்தும் நதேகந்தரான்
 வித்வாமஸ: கேஸராலீ: விதூரிஹ விடுலாம்
 கர்ணிகாம் ஸ்வர்ணசைலம் ।

பூயாத்காயத் ஸ்வயம்பூ மதுகரபவனம்
 பூமயம் காமதம்நோ
 நாலீகம் நாபிபத்மாகரபவமுரு
 தந்நாகசய்யஸய செளரே: ॥

ஆதிசேஷனாகிய படுக்கையுடைய செளரியின் நாபி
 தடாகத்தில் அஸாந்த, ரீங்கார காஸம் செய்யும் பிரம்மனாகிய
 வண்டின்தாமரைவீடு எங்கள் விருப்பாங்களை அருளுவதாகட்டும்.
 அந்தகட்டிடத்தின் அடித்தலம் பாகாலமென்றும், இதழ் வரிசைகள்
 திரைகளின் வட்டம் என்றும், கேஸரங்கள் மலைகள் என்றும்,
 கர்ணிகை மேருாலை என்றும் அறிந்தவர்களுவர்.

(25)

ஆடை கல்பस्य யஸ்மात्प्रभवति விதतं விஶ्वमेतद्विकल्पैः
 கल्पान्ते யस्य சாந्तः பிரவிஶति ஸகலं ஸ்஥ாவரं ஜङ்மं ச ।
 அत्यन்தாचிந்த்யஸूரே ஶிரதரமஜிதஸ்யாந்தரிக்ஷஸ்வரை
 தஸ்மிந்ஸ்மாகமந்தः கரணமதிமுடு க்ரித்தாக்ஷோத்மா஗ ॥

ஆதைளா கல்பஸ்ய யஸ்மாத் ப்ரபவதி விததம்
 விச்வமேதத் விகல்பை:
 கல்பாந்தே யஸ்ய சாந்தः ப்ரவிசதி ஸகலம்
 ஸ்தாவரம் ஜூங்கமம்ச ।
 அத்யந்தாசிந்த்யஸூரே: சிரதர
 மஜ்ஜித ஸ்யாந்தரிக்ஷ ஸ்வரூபே
 தஸ்மின் அஸ்மாகமந்தः கரண
 மதிமுதா க்ரீடதாத்து ரோடபாகே ।

யுக ஆரம்பத்தில் இந்த உலகம், பல பல
 வேறுபாடுகளோடு எந்த ஒரு அஃகுளிலிருந்து உண்டாகிறதோ,
 அதேபோல் யுகமுடிவில் எங்கு அனைத்து ஸ்தாவரங்களும்
 ஒருங்குகின்றனவோ அதே அந்த அந்தரிக்ஷ நுபமான பரமனின்
 அஃகுளில் நமது அந்த: கரணம் மகிழ்ச்சியுடன் விளையாட்டும்.

(26)

कान्त्यम्भः पूरपूर्णे लसदसितवलीभङ्गभास्वत्तरङ्गे
 गम्भीराकारनाभीचतुरतरमहावर्तशोभिन्युदारे
 क्रीडत्वानद्धेमोदरनहनमहोबाडवाप्रिप्रभादये
 कासं दासोदरीयोदरसलिलनिधौ चित्तमत्त्यश्चिरं नः ॥

कान्त्यम्भः पूरपूर्णे लसदसितवलीभङ्गभास्वत्तरङ्गे
 वलीपंक्तपास्वत्तराङ्गके
 कम्पिराकार नापै चतुरातर महोवर्त चोपिन्युतारो
 कर्त्तवान्तत्त वेष्मोत्तरा नहून
 मवेष्मोपाटवाक्नीप्रपाटये
 कामम् तामेत्तायेत्तरासलील
 नितेत्ता सित्तमत्तस्यस्त्रिम् नः ॥

तामेत्तरानीन् उत्तरमाक्य राटविलं एंकक्तं मानताक्य
 मैंन् इष्टप्पत्पदि विशेष्याटलामेऽन्त कटलं पलापलाप्पु एन्ऱ
 तन्ननीर्निरम्पप्प बेप्पर्ततु. करुन्देलत्तरिवलीमैप्पु एन्ऱ अलेक्कं
 अंकुकाण्णकिन्ऱन. मिक आम्मावेनापै एन्ऱ सम्बलं अंकुसिरन्तु
 विळाङ्कुकिरतु. मेलुम् तन्क वयिर्त्तरुप् पट्टेट एन्ऱ
 वा वत्तेयिन् केमुन्तुम् इरुक्किन्ऱतल्लवा!

(27)

नाभीनालीकमूलादधिकपरिमलोन्मोहितानामलीनं
 माला नीलेव यान्ती स्फुरति रुचिमती वक्त्रपदोन्मुखी या ।
 स्म्या सा रोमराजिर्महितरुचिकरी मध्यभागस्य विष्णो
 शिच्चत्तस्था मा विरंसीचिरतरमुचितां साधयन्ती श्रियं नः ॥

नापैनालैक मुलात्त अतीकपारिमलेओन्न
 मोहृत्तानामलैन्नाम
 मालोन्नेलेव यान्तीस्पुरती
 रुचिमतीवक्त्रपदमेओन्मुक्तीया।
 रम्या ला रोमराज्ञीः महृत्तरुचिकरी
 मत्यपाकस्य विष्णेनोः
 सित्ततस्तामा विरम्लैत्त चिरता
 मुक्तिताम् लातयन्तीस्त्रीयम् नः

நாடீஸ்றதாமரையடிலிருந்து வரும் மிகுந்த வாசனையால் மயங்கிய வண்டுகளின் நீலநிற மாலையோவென மேலே சென்று, முகமாகிய தாமரையைத் தாவிப் பிடிக்க முயலுகின்ற அந்த அழகிய உரோமவரிசை விஷ்ணுவின் இடைபாகத்திற்கு அழகு கூட்டுகிறதே அதை நினைக்கும் போதெல்லாம் நமக்கு செல்வச் செறிப்பு விரிவான கிறது. ஆகவே அது மனதை விட்டு அகல வேண்டாமே!

(28)

संस्तीर्ण कौस्तुभांशुप्रसरकिसलयैमुग्धमुक्ताफलाद्यं
श्रीवासोळ्ळासि फुलप्रतिनववनमालाङ्ग्लं राजदृजान्तम् ।
वक्षः श्रीवत्सकान्तं मधुकरनिकरश्यामलं शार्ङ्गपाणे:
संसाराध्वश्रमार्त्तरूपवनमिव यत्सेवितं तत्प्रपद्ये ॥

ஸம்ஸ்தீர்ணம் கெளள்துபாம்சுப்ரஸர
கிஸலயை: முக்த முக்தாபலாட்யம்
பூஞ்வாஸோல்லாளி புல்லப்ரதிநவ
வந மாலாங்கி ராஜூத்பஜாந்தம் ।
வக்ஷ: பூஞ்வத்ஸ காந்தம் மதுகர
நிகர ச்யாமலம் சார்ங்கபாணே:
ஸம்ஸாராத்வச்ரமார்த்தருபவனமிவ
யத்ஸேவிதம் தத்ப்ரபத்யே ॥

கொஸ்துபமணியின் காந்தி வீச்சுத் துவிர்கள் பரம்பியதும், முத்துமணிகள் நிரம்பியதும், லக்ஷ்மீவாஸம் செய்வதால் மலர்ச்சி பெற்றவனமாலை துலங்க விளங்குவதும், பூஞ்வத்ஸம் அமைந்து அழகாயிருப்பதும், தேன் வண்டுக் கூட்டம் போல் நீலநிறமாய் இருப்பதுமான சார்ங்பாணியின் மார்பை - சம்சாரம் என்ற பெருவழியில் களைத்தவர் பூஞ்காவாக எண்ணி ஒய்வு பெற விழையும் அந்த மார்பை சரணடைகிறேன்.

(29)

कान्तं वक्षो नितान्तं विदधदिव गलं कालिमा कालशत्रो
रिन्दोर्बिंबं यथाङ्को मधुप इव तरोर्मजरीं राजते यः ।
श्रीमान्नित्यं विधेयादविरलभिलितः कौस्तुभश्रीप्रतानैः
श्रीवत्सः श्रीपतेः स श्रिय इव दयितो वत्स उघैः श्रियं नः॥

कान्तम् वर्णेषां नितान्तम् वित्ततीव
कलम् कालिमा कालशत्रोः
इन्तेहारं प्रिम्पम् यताङ्को मधुप
श्रीवत्तरोरं मनुज्ञाम् राज्ञुतेयः ।
श्रीमान्नित्यम् वित्तेयात् अविरल
मिलितः केळासंतुप पूर्णप्रताणेः
पूर्णवत्सः पूर्णप्रतेष्वस्संरोयद्विव
तयितेहावत्स उत्तसेः संरोयम् नः॥

कालकालगानं परमेष्वरनीयं करुत्तेत आलकाल
करुमेम अमुकाक्षं चेय्वतु पोलवुम्, रन्तरं प्रिम्पत्तेत
कलंकमुम्, मरत्तिन्पुनंकेत्तेत तेन्वण्णु पोलवुम् अमुकु
चेरत्त वण्णेगं विलाङ्कुम् पूर्णवत्सम् वाङ्कण्कुकु चेलवकं
चेमिप्पे नल्कट्टुम्. अतु पूर्णतेवियिनं
चेल्लप्पिल्लेयायीर्न्द्रे!

(30)

सम्भूयाम्भोधिमध्यात्सपदि सहजया यः श्रिया संनिधत्ते
नीले नारायणोरःस्थलगानतले हारतारोपसेव्ये ।
आशा: सर्वाः प्रकाशा विदधदपि दध्यात्मभासान्यतेजां -
स्याश्वर्यस्याकरो नो द्युमणिरिव मणिः कौस्तुभः सोऽस्तु भूत्ये ॥

ஸம்பூர்யாம் போதிமத்யாத் ஸபதி ஸஹஜயா

ய: ச்ரியா ஸந்நிதத்தே

நீலேநாராயணோர: ஸ்தலக்கனதலே

ஹாதாரோ பஸேவ்யே।

ஆசா: ஸர்வா: ப்ரகாசா: விதததபி

ததத்சாத்ம பாஸாடன்ய - தேஜாம்ஸி

ஆஸ்சர்யஸ்யாகரோ நோ த்யுமணிரிவமணி:

கொஸ்துப: ஸோடஸ்து பூத்யை॥

பாற்கடலிலிருந்து உடன்பிறந்த வகுமியுடன் சேர்ந்தே,
ஹாங்களாகிய நகுத்திரங்களுடன் விளங்கும் நீலமான
நாராயணனின் மார்பு என்ற ஆகாயத்தில் குர்யன் போல் மிளிரும்
கெளஸ்துபம் என்ற வியத்தகு மணி எங்களுக்கு ஐச்வர்யத்தை
விளைவிக்கட்டும். அந்த மணி, ஸகல திசைகளையும்
பிரகாசமடையச் செய்வதோடு, இதர ஒளிகளை மழுங்கவும்
செய்கிறது.

(31)

யा வாயாவானுகூல்யாத்து சுதானா

சாக் ஸாகம்பம்ஸே வஸதி வி஦धதி வாஸு஭ந் ஸு஭ந् ।

சார் ஸாரங்ஸ்஘ைமுகரிதகுஸுமா மேயகாந்தா ய காந்தா

மாலா மாலாலிதாரமாந விரமது ஸுகையோஜயந்தி ஜயந்தி ॥

யா வாயாவானுகூல்யாத்ஸரதிமணிருசா

பாஸமாநாடஸமாநா

ஸாகம் ஸாகம்ப மம்ஸே வஸதி விதததீ

வாஸபத்ரம் ஸபத்ரம் ।

ஸாரம் ஸாரங்கஸங்கைர் முகரிதகுஸமா

மேசகாந்தா ச காந்தா

மாலா மாலாலிதா ஸமாந் ந விரமது

ஸகை: யோஜயந்தீ ஜயந்தீ

காற்று அனுசூலமாக வீசும் பொழுது மணிமாலை போல்
விளங்கும் ஜயந்தி மாலை லக்ஷ்மி தேவியால் போற்றப்பட்டு
தளதளப்புடன் நோவில் இருந்து கொண்டு வாஸாதேவனை
கல்யாணங்களுடன் இருக்கச் செய்கிறது. அதில் வண்டுகள்
மொய்ப்பதால் புஷ்பங்களே ஆரவாரிப்பதாகத் தோன்றுகிறது.
அந்த மாலை எங்களுக்கு சுகங்களை அனவரதமும்
உண்டாக்கட்டும்.

(32)

हारस्योरुप्रभाभिः प्रतिनववनमालांशुभिः प्रांशुरूपैः
श्रीभिश्वाप्यज्ञदानां कबलितरुचि यन्त्रिकभाभिश्व भाति ।
बाहुल्येनैव बन्धाऽजलिपुटमजितस्याभियाचामहे तद्-
बन्धार्ति बाधतां नो बहुविहतिकरीं बन्धुरं बाहुमूलम् ॥

ஹாரஸ்யோருப்ரபாபி: ப்ரதிநவ வந
மாலாம்சுபி: ப்ராம்சுரூபை:
பூஞ்சில்சாங்கதாநாம் கபலிதருசி
யந்நிஷ்க பாபிஸ்ச பாதி ।
பாகுலயேநவ பத்தாஞ்ஜலிபுட
மஜீதஸ்யாபியாசாமஹேதத
பந்தார்த்திம் பாததாம் நோபகுவிஹதி
கரீம் பந்துரம் பாகுமூலம் ॥

அஜிதனுடைய அக்கமான பாஹாமூலம் துன்பங்
களைத் தரும் சம்சார பந்தத்தை நீக்கட்டும் என்று நைகூப்பி பல
தடவை பிராந்ததிக்கிறோம். அந்த பாஹாமூலம் ஹாரங்களின்
ஒளிகளாலும், புத்தம் புதிய வளமாலையின் அழகாலும் தோள்
வளைகளின் காந்தியாலும், தங்க நைக்களின் சோபையாலும்
மிளர்கிறது.

(33)

विश्वत्राणैकदीक्षारतदनुगुणगुणक्षत्रनिर्माणदक्षाः
कर्तरो दुर्निरूपाः स्फुटगुणयशसां कर्मणामद्वृतानाम् ।
शाङ्क बाणं कृपाणं फलकमरिगदे पदाशङ्कौ सहसं
बिघ्राणाः शस्त्रजालं मम दधतु हरेवाह्वो मोहहानिम् ॥

विचवत्तराणेणत्तीक्ष्णा संततत्त्वानुकूले
कुण्डक्षित्तरा निर्माणेत्तीक्ष्णाः
कर्त्तारो तुर्निरूपाः संपुटकुरुयस्याम
कर्मणामत्पुत्तानाम् ।
सारंकमं पाण्णामं कुरुपाण्णामं पलकमरीकेते
पत्तमसंकेळै सवृहस्सरम्
प्रिप्राणाः संत्तराज्ञालमं ममत्तत्तु खरोः
पाहृवेऽमोहृ खृान्तिम् ॥

ஹरीयின் கைகள் சார்ங்கம், பாணம், வாள், கேடயம், சக்ரம், கதை, பத்மம், சங்கமிவை போன்ற ஆயுதங்களை தாங்கியதாய் எனது மோஹத்தை நீக்கட்டும். அவை உலகைக் காப்பதொன்றே கருத்தாய் பல அத்புதச் செயல்களையும் செய்து, கூத்திரியர்களையும் தோன்றச் செய்துள்ளனவே.

(34)

कण्ठाकल्पोद्भूतैर्यः कनकमयलसत्कुण्डलोत्थैरुदारैः
उद्योतैः कौस्तुभस्याप्युरुभिरुपयितश्चित्रवर्णो विभाति ।
कण्ठाश्वेषे रमायाः करवलयपदैर्मुद्रिते भद्रलपे
वैकुण्ठीयेऽत्र कण्ठे वस्तु मम मतिः कुण्ठभावं विहाय ॥

கண்டாகல்போத்கதைர்யः கநகமயலஸத்குண்டலே
லோத்தை ருதாரைः
உத்யோதைः கெளஸ்துபஸ்யா ப்யுருபிருபசிதः
சித்ரவர்ணோ விபாதி
கண்டாகலேஷே ரமாயாः கரவலயபதைர்முத்திரே
பத்ராஞ்சே
வைகுண்டயேத்ர கண்டே வஸ்துமமமதி:
குண்டபாவம் விஹாய ॥

கழுத்தில் அளியும் ஆபரணங்கள், தங்கமயமான குண்டலங்கள், இவற்றின் பிரகாரங்களாலும், கெளஸ்துப மணியின் ஒளியும் சேர்ந்து பல நிறமுள்ளதாகச் செய்யப்படுகிறது பூர்வாரியின் கண்டம். அதோடு வகுமீதேவியின் ஆலிங்கனத்தில் பதிந்த கைவளையல்களின் தழும்பும் அங்கு உள்ளன. அத்தகைய கழுத்தில் என்மனம் தடையின்றி நிலை பெற்றும்.

(35)

பத்மாநந்஦ப்ரदாதா பரிலஸ்஦ருணश்ரீபரிதாய்஭ாगः

காலே காலே ச கம்஬ுப்ரவரஶஶ஘ராபூரணே யः பிரவீணः ।

வக்தாகாಶாந்தரஸ்஥ஸ்திரயதி நிதரா ஦ந்ததாரை஘ஶோभா

ஶ்ரீமர்த்துர்஦ந்தவாஸோஸ்யுமணிரघுதமோநாஶநாயாஸ்த்வஸௌ நः॥

பத்மானந்தப்ரதாதா பரிலஸ்தருண பூர்பாரீதாக்ரபாகः

காலேகாலே ச கம்புப்ரவரசதரா பூரணேயः

ப்ரவீணः ।

வக்த்ராகாஶாந்தரஸ்த ஸ்திரயதி நிதராம் தந்த

தாரேளக்ஷோபாம்

பூர்பார்து: தந்தவாஸோத்யுமணிரகதமோ நாசனா

யாஸ்து அஸௌ நः॥

வகுமீபதியான நாராயணனது உதடாகிய குர்யன் எவது பாப இருட்டைப் போக்குவதாக அமையட்டும். அந்த குர்யன் முகமாகிய பத்மத்திற்கு அழகு சேர்ப்பதாகவும் பூர்தேவிக்கு இன்பமகிழ்ச்சியை கொடுப்பதாயும் முன்பாகத்தில் அருண (சிவப்பு) காந்தியடையதாகவும், அவ்வப்போது கண்ட மாகிய சந்திரனை முழுமையாக்கத் தேர்ந்ததாயும், முகமாகிய ஆகாயத்தில் இருந்த வாறு தந்தங்க (பற்களின்) ளாகிய நகஷத்திரங்களின் சோபையை மறைப்பதாகவும் இருக்கிறது.

(36)

नित्यं स्नेहातिरेकान्निजकमितुरलं विप्रयोगाक्षमा या
 वक्त्रेन्दोरन्तराले कृतवस्तिरिवाभाति नक्षत्रराजिः ।
 लक्ष्मीकान्तस्य कान्ताकृतिरतिविलसन्मुग्धमुक्तावलिश्रीः
 दन्ताली सन्ततं सा नतिनुतिनिरतानक्षतान्रक्षता नः ॥

नित्यम् संनेहोत्तीरोकात् निज्जकमितुरलम्
 विप्रयोगाक्षमा या
 वक्त्तरोन्तेऽरन्तराले कृतवस्तिरिवा पाति
 नक्षत्रराज्ञिः ।

लक्ष्मीकान्तस्य कान्ताकृति रतिविलसन् मुक्त
 मुक्तावलिपूर्णः
 तन्तालैसन्ततम् ला नतिनुतिनिरातां अक्षतां
 रक्षतात् नः ॥

பற்களின் வரிசையாகிய நக்ஷத்ரக் கூட்டம் தனது
 காதலனாகிய முக சந்திரனின் வியோகம் வேண்டாமே என்று
 தானோமுகத்தினுள்ளேயே வசிக்கிறது! அந்ததந்த வரிசை அழகிய
 முத்துமனிகளின் வரிசை போல் உள்ளது. அத்தகைய பல்வரிசை
 லக்ஷ்மீகாந்தனின் பக்தர்களை குறைவறாவண்ணம் காக்கட்டும்.

(37)

ब्रह्मन्ब्रह्मण्यजिह्वां मतिमपि कुरुषे, देव संभावये त्वां
 शंभो, शक्र त्रिलोकीमवरि किमसैः, नारदाद्याः सुखं वः ।
 इतर्थं सेवावनग्रं सुरमुनिकरं वीक्ष्य विष्णोः प्रसन्न-
 स्यास्येन्दोरास्ववन्ती वरवचनसुधा ह्वादयेन्मानसं नः ॥

प்ரஹ்மன்! ப்ரஹ்மன்யஜிஹ்வமாம் மதிமபி குருஷே!
 தேவஸ்ம்பாவ யேத்வாம்
 சம்போ, சக்ர த்ரிலோகீமவளி கிமமரை: நாரதாத்யா:
 ஸகம் வः!

இத்தம் ஸேவாநம்ரம் ஸா முனிநிகரம் வீக்ஷ்ய
 விஷ்ணோ: ப்ரஸன்ன-
 ஸ்யாஸ்யேந்தோராஸ்ரவந்தீ வரவசன ஸதா
 ஹ்லாதயேத் மானஸம் நः ॥

பிரம்மனே, கீழ்தரமாக எண்ணுவதில்லையே! வேறு
ரம்போ! உம்மை கொரவிக்கிறேன். வேறு இந்தரனே உலகைக்
காக்கிறாயல்லவா! ஏ நாராதர் முதலிய ரிஷிகளே! உங்களுக்கு
ஸாகம்தானே! என்றிவ்வாறு தேவர்களையும் முனிவரையும்
பார்த்து அகமகிழ்ந்து கேட்கும் சிரியபேச்சு (விஷ்ணுவின்) ஆகிய
அம்ருகம் எங்களை மகிழ்விக்கட்டும்.

(38)

கர்ணஸ்த்ர்வர்ணகஸ்தாஜவலமகரமஹாகுண்டலப்ராதீப்யந् -
மாணிக்யஶ்ரீப்ரதாநை: பரிமிலிதமலிஶயாமல் கோமலं யத् ।
ப்ரோடித்ஸூர்யாஸுரகதமுகுராகாரார்சோர் ஸுராரே:
ஶாநாமாநாமினி ந: ஶமயது விபद் ஗ண்஡யோர்மண்டல் தத் ॥

கர்ணஸ்தஸ்வர்ண கம்ரோஜ்வலமகர
மஹாகுண்டலப்ரோததீப்யந்
மாணிக்ய பூர்ப்ரதாநை: பரிமிலித
மலிச்யாமலம் கோமலம் யத் ।
ப்ரோதயத்ஸூர்யாம்சராஜன் மரகத
முகுராகார சோரம் முராரே:
காடாமாகாமிநீம் ந: சமயது விபதும்
கண்டயோர் மன்டலம் தத் ॥

காதில் தொங்கும் தங்கமகா குண்டலங்களில் பதித்துள்ள
மாணிக்ய மணி காந்தியால் ஒளி பொருந்தியதும் அழகு
கருநிறமுள்ளதும், சூர்யன் உதிக்கும் பொழுது மரகதக்
கண்ணாடியோவெனத் திசழும் நாராயணனின் கண்ண
பிரதேசங்கள், எங்களை எதிர்நோக்கிய ஆபத்துக்களைப்
போகட்டும்.

(39)

வக்தாம்போஜे லஸந்த முஹர஧ரமனி பக்கவிம்஬ாமிராம
வृஷ்ண ஦ஸ்த ஶுக்ஸ்ய ஸ்஫ுடமவதரதஸ்துண்டாயதே ய: ।
ஷோண: ஶோணி குதாத்மா ஶ்ரவணயுगாலஸத்குண்டலோசைஸுராரே:
ப்ராணாக்யஸ்யானிலரய பிரஸரணஸரணி: ப்ராணாநாய ந: ஸ்யாத் ॥

வக்த்ராம்போஜே ஸஸந்தம் முஹாதாமணிம்
 பக்வபிம்பாபிராமம்
 தருங்டவா தஷ்டும் சுகஸ்யஸ்புடமவதரத
 ஸ்துண்டதண்டாயதேய:
 கோண: சோனீக்ருதாத்மா சரவணையுக
 ஸஸத்துண்டலோ ஸ்ரூபர்மூராரே:
 ப்ராணாக்யஸ்யா நிலஸ்யப்ரஸாணஸரணி:
 ப்ரானதாநாயந: ஸ்யாத: ॥

பழுத்த கோவைப்பழம் போன்ற உதடு (சீழ்) ஆகிய
 மணியைப் பார்த்து அதைக் கடித்துச் சுவைக்க முற்படும் கிளிக்கு
 முகத்தின் தண்டெனத் திகழ்கிறது மூக்கு. அது மேலும் காதுகளில்
 குலுங்கும் குண்டலங்களினின்று விழும் கண்ணீரால் சிவப்பேறி
 இருக்கிறது. அத்தகைய ப்ராணவாயு போக்குவரத்துக்கு உதவியாக
 இருக்கும் பூநீவரியின் மூக்கு எங்கள் உயிர்க்கு உதவட்டும்.

(40)

஦ிக்காலோ வெதயந்தௌ ஜாதி முஹிரமோ ஸ்வரந்தௌ ரவீந்து
 திலோக்யாலோக்஦ிபாவமி஦धதி யயோரேவ ரூப முனீந்தா: ।
 அஸ்மானஜப்ரமே தே பிரசுரதரக்குபானிர்மெ பிரக்ஷமாண
 பாதாமாதாஸ்துக்லாஸிதருचிருசிரே பதனேத்ரஸ்ய நேதே ॥

திக்காலெளள வேதயந்தெள ஜூகதி
 முஹாரிமெள ஸஞ்சாந்தெள ரவீந்து
 த்ரைலோக்யாலோகதீபாவபிதததி
 யயோரேவ ரூபம் முனீந்தரா: ।
 அஸ்மாநப்ஜூப்ரபேதே ப்ரசாதர
 க்ருபாந்திரபரம் ப்ரேசங்கமாணே
 பாதாமாதாமர சுக்லாஸித
 ரு சிருஷிரோ பத்மநேத்ரஸ்ய நேத்ரே ॥

சிவப்பு, வெள்ளள, கருப்பு ஆகிய நிறங்களால்
 அழகியவையும் தாமரையிதழ் ஒத்தவையும், மிக்கக்கருணையுடன்
 அனைவரையும் காண்பவையும் ஆன கமலக்கண்ணன்
 நாராயணனின் கண்கள் எங்களை காக்கட்டும். அவை குரிய
 சந்தர்ரகள்தான் என்று முனிவர் கூறுவர்; குரிய சந்தர்ரகள்
 திசையையும் காலத்தையும் அறிய காரணமானவர். உலகை சுற்ற
 வருபவர்; மூவுலகுக்கும் பிரகாசமளிக்கும் தீபங்கள் போன்றவர்.

(41)

पातात् पातालपातात् पतगपतिगतेभ्रूयुगं भुम्मध्यं
 येनेष्यालितेन स्वपदनिधमिताः सासुरा देवसंघाः ।
 नृत्यलालाटरङ्गे रजनिकरतनोर्धखण्डावदाते
 कालव्यालङ्घयं वा विलसति समया वालिका मातरं नः ॥

पातात् पाताल पातात् पतकपतीक्तेऽप्लुयुकम्
 पुक्नमत्यम्
 येनेष्यालितेन स्वपदनिधमिताः
 सासुरा देवसंघाः ।
 नंगुत्यल्लालाटरङ्गे रजनिकरतनोः आर्त
 कन्टावत्ताते
 कालव्यालङ्घयम् वा विलसति समया वालिका
 मातरम् नः ॥

நடுவில் பள்ளமாயுள்ள நாராயணனின் எந்த புருவங்களின் சிறிதசைவாலேயே தேவாஸூரர்கள் அவரவர் நிலையில் நிறுத்தப்பட்டனரோ, நெற்றியரங்கில் நடனமாடும் அவை, கருவிழிக்கு அருகில் இருகால நாகமெனத் திகழும் அத்தகைய புருவங்கள் எங்களை கீழ்நிலைக்குப் போகாமல் பாதுகாக்கட்டும்.

(42)

लक्ष्माकारालकालिस्फुरदलिकशशाङ्कार्धमील -
 ब्रेत्राभोजप्रबोधोत्सुकनिभृततरालीनभृङ्गच्छटामे ।
 लक्ष्मीनाथस्य लक्ष्मीकृतविवृषणापाङ्गवाणासनार्थ-
 उद्याये नो भूरिभूतिप्रसवकुशलते भूलते पालयेताम् ॥
 लक्ष्मीमாகாரால காலிஸ்புரத்திக் சகங்கார்த்தமீல
 நநேத்ராம்போஜப்ரபோதோத்ஸாக
 நிப்ருத்தராலீநப்ருங்கச்சடாபோ ।
 லக்ஷ்மீநாதஸ்ய லக்ஷ்மீக்ருத விபுதகணாபாங்க
 பாணாஸ்நார்த -
 ச்சாயேநோ பூரிபூதி ப்ரஸவகுசலதே ப்ரூலதே
 பாலயேதாம் ॥

அடையாளக் கறையோவெனத் திகழும் சேசத்தோடு
அமைந்த நெற்றியாகிய அரைவட்டச் சந்திரன் தோன்றியுள்ளதால்
மூடிய கண்தாமரையிதழும்கள் மலர்வதை எதிர்நோக்கி புடை சூழக்
காத்திருக்கும் வண்டின் வரிசை போவிருக்கிறது வகுமீநாதனது
புருவ வரிசை. அது செல்லச் செழிப்பை தந்து எங்களை காக்க
வேண்டும்.

(43)

ருக்ஷஸ்மாரேக்ஷாபच्युतशरनिकरक्षीणलक्ष्मीकटाक्ष-
प्रोत्पुलत्पद्मालाविलसितमहितस्फाटिकैशानलिङ्गम् ।

भूयाद्भूयो विभूत्यै सम भुवनपतेर्भूलताद्वन्द्वमध्याद्
उत्थं तत्पुङ्गमूर्धर्व जनिमरणतमःखण्डनं मण्डनं च ॥

ஞஷ்டஸ்மாரேக்ஷாபச்யுதசரநிகா சந்தீணலக்ஷ்மீகடாக்ஷ
ப்ரோத்புல்லத் பத்மமாலா விலஸித மஹித
ஸ்பாடிகை சானலிங்கம் ।

பூயாத் பூயோ விடூத்யை மம புவனபதேः ப்ரூலதா
தவந்தவமத்யாத்
உத்தம் தத்புண்டர மூர்த்வம் ஜநிமரணதமः
கண்டனம் மண்டனம்ச ॥

உலகநாயகனான நாராயணனின் இருபு
வங்களினிடையே மேனோக்கிய இருபுண்ட்ரங்கள் பிறப்பு -
இறப்பு ஆகிய இருளையழிப்பதாயும் அலங்காரமாயுமிருந்து என்
ஜஸ்வர்த்தத வளரச் செய்யட்டும். அந்த ஊர்த்வ புண்டரம், கோபங்
கொண்ட மன்மதனின் வில்லினின்று செல்லும் பாணங்களால்
அடங்கிய வகுமியின் கடாக்ஷம் போல் மலர்ந்த செந்தாமரை
மாலையுடன் விளங்கும் ஸ்படிக விங்கம் போல் விளங்குகிறது.

(44)

பீठीभूतालकान्ते कृतमुकुटमहादेवलिङ्गप्रतिष्ठ
लालाटे नाट्यरङ्गे विकटतरतटे कैटभारेश्वराय ।
प्रोदघाटयैवात्मतन्द्रीप्रकटपटकुटीं प्रस्फुरन्तीं स्फुटाङ्गे
पट्टवीयं भावनाख्यां चटुलमतिनटी नाटिकां नाटयेनः ॥

பீஷ்டுதாலகாந்தம் க்ருத மசுடமஹாதேவ
 லிங்கப்திஷ்டே
 வாலாடே நாட்யரங்கே விகடதரதே
 கைடபாரேஸ்சிராய்।
 ப்ரோத்காட்யைவாத் மதந்தரிப்ரகட படகுமை
 ப்ரஸ்புரந்தீம் ஸ்புடாங்கம்
 படவீயம் பாவநாக்யாம் சடுலமதிநால் நாடிகாம் நாட
 யேதந:॥

கைடபனைவதைத்த விஷ்ணுவின் அலகத்தை பீடமாய்க்
 கொண்டிருக்கும்படி கிர்ட மணிந்தாற் போன்ற மகாதேவலிங்கப்
 பிரதிஷ்டை கொண்ட நெற்றியாகிய நாடக மேடையில்
 வெகுகாலமாக தன்சோர்வாகிய பெரிய கூடாத்தைப் போட்டு
 தெளிவாய்த் தெரியும் இந்த நுட்பமறியும் புத்தியாகிய நடிகை
 பாவனை என்ற நாடகத்தை நடிக்கட்டும்.

(45)

மாலாலீவாலி஧ான: குவலயகலிதா ஶ்ரீபதே: குந்தலாலி
 காலிந்஦ிராஸ்ரூபா ஸூர்யா ஗லதி ஹஸிர: ஸ்வர்஘நிரப்ர்யா நு ।
 ராஹ்வா யதி வக்ர் ஸகலஶஶிகலாப்ராந்திலோலாந்தராத்ஸ
 லோகராலோக்யதே யா பிரதிஶ்தா ஸதர்த்த ஸாகில் மஜ்ஜல் ந: ॥

மாலாலீவாலிதாமந: குவலயகலிதா பூந்பதே: குந்தலாலீ
 காலிந்தீ ஆருஹ்ய மூர்த்தோ கலதி
 ஹரசிர: ஸ்வர்த்துநீஸ்பர்தயா நு ।
 ராகுர்வா - ஆயாதி வக்தரம் ஸகல
 சகிகலாப்ராந்திலோலாந்தராத்மா
 லோகராலோக்யதே யாப்ரதிசது
 ஸததம் ஸாகிலம் மங்கலம் ந: ॥

கூட்டி விருந்து கிளம்பிய வண்டுகளின் கூட்டு வர்சையோ
 என நினைக்கக் தோன்றும் கருநெய்தல் நிரம்பிய ஸ்ரீபதீயின்
 குந்தலக் கொத்து அது. ஆனால், அது பாமேஸ்வரன் தலையில்
 இருக்கும் கங்கையோடு போட்டி போட்டுக் கொண்டு

யமுனைதானோ இங்கு ஸ்ரீபதியின் தலையிலிருந்து பொங்கி விழுகிறாள் என்று வியக்கத் தொன்றும். அல்லது சந்திரக்கணைகள் முழுதும் சேர்ந்துள்ளதே என்று பிரமித்து ஸ்ரீபதியின் முகத்தை நோக்கி ராகுதான் வருகிறானோ என்றும் நினைக்கத் தோன்றும். அத்தகைய கேசக்கோத்து எங்களுக்கு எல்லாம் கூக்கலங்களையும் கொடுக்கட்டும்.

(46)

ஸுஶாகாரா: பிரஸுஸ ஭ாவதி வி஬ுஷீரப்யாஸஸ்வரூப
வ்யாஸவ்யோமாந்தராலாஸ்தரலமணிருஷா ரஜிதா: ஸ்பஷ்டாஸ: |
தெஷ்ணாயோத்ராமா ரிபுவபுராப்லாஷாபிரி஘ாம்யா:
கேஶ: கேஶிங்கிஷா நோ வி஦்஧து விபுலகலேஶபாஶப்ரணாஶம् ||

ஸாப்தாகாரா:ஸாப்தே பகவதி
விபுதூரப்யத்ருஷ்ட ஸ்வரூபா:
வ்யாப்தவயோமாந்தராலா: தரலமணிருஷா
ரஞ்ஜிதா: ஸ்பஷ்டபாஸ: |
தேஹச்சாயோத்கமாபா ரிபுவபுரகரு
ப்லோஷ்ரோஷாக்ணி-தூம்யா:
கேசா: கேசி த்விஷோ நோ விததது
விபுலக்லேச பாசப்ரணா சம: ||

பகவான் உறங்கும்போது உறங்குவது போல் இருக்கும் கேசங்கள், தேவர்களே கண்டறியப்படாதனவாய் திசையந்தாங்களில் பரவி நின்று, உடலழகே வெளிப்பட்டு பரவுகின்றனவோ என்று மயக்கமுறச் செய்யும். எதிரிகளின் உடலாகிய அகருவைப் பொசுக்கும் காட்டுத்தீயின் புகைமண்டலமோ எனவும் நினைக்கத் தூண்டும். அத்தகையதான் நாராயணன் கேசங்கள் எங்கள் காஷ்டங்களை நீக்கிக்க களையான் டும்.

(47)

யத्र பிரத்யுமரல்பிரயரிலஸ்தூரிரோசிஷ்பதான-
ஸ்஫ூர்த்தி ஸூர்த்திராரேஷ்வரனிஶத்திசிதவ்யோமவதுர்நிரிக்ஷா |
குர்வத்பாரேபயோதி ஜவலதகுஶஶி஖ாமாஸ்வார்வாபிராங்கான்
ஶக்தந: ஶர்ம ஦ிஶயாத்கலிகலுஷ்டம: பாடன் தத்திரீடம् ||

யத்ர ப்ரத்யுபத்ரத்னப்ரவர பரிலஸத்
 பூரிரோ சிஷ்ப்ரதாந
 ஸ்தூர்த்யா மூர்த்திர் மூராரே: த்யுமணி
 சதசித வ்யோமவத் தூர்நிரீக்ஷயா।
 குர்வத்பாரே பயோதி ஜ்வலதக்ருச
 சிகாபாஸ்வ தெளர்வாக்ணி சங்காம
 சக்வத்ந: சர்ம திச்யாத் கலிகலுஷ
 தம: பாடனம் தத்கிரீடம்॥

பரவான் அணிந்துள்ள கிரீடம், கலியின் மிகக் கடிய
 அஜ்ஞான இருளைக் களையட்டும். அந்த கிரீடம் சமுத்ரத்தின்
 அக்கரையில் எரியும் வாய் வத்தீயின்ஜ்வலையோனநினைக்கத்
 தோன்றும். அதில் பதித்த பல அரிய ரதீங்க் கற்களின்
 ஒளிக்கற்றைப் பரவுவதால் நாராயணனின் மூர்த்தி
 நூற்றுக்கணக்கான சூர்யர்கள் நிரம்பிய வானம் போல் கண்ணைக்
 கூசர் செய்யும்.

(48)

ப्रாந்தா ஭ாந்தா யदந்தஸ்திமுகனग்ருப்யத்வகோடீரநேக:
 ஗ந்து நாந்த ஸமர்஥ ப்ரமர இவ புனர்மிநாஸீகநாலாத் ।
 உந்மதநூர்ஜிதஶ்ரீஸ்திமுகனமபர் நிர்மை தத்ஸடக்ஷ
 ஦ேஹாம்஭ா஧ி: ஸ ஦ேயானிரவ஘ிரமூத் ஦ைத்யவிழ்வெஷிணோ ந: ॥

ப்ராந்தவாப்ராந்தவா யதந்தஸ்திமிபுவன
 குருப்யப்தகோடைரநேகா:
 கந்தும் நாந்தம் ஸமர்தோப்ரமராஇவ
 புநர்நாபிநாலீகநாலாத் ।
 உன்மஜ்ஜன் ஊர்ஜித பூர்ஸ்திரிபுவனமபரம்
 நிர்மை தத்ஸத்ருஷம்
 தேஹாம்போதி: ஸ தேயாத் நிரவதிரம்ருதம்
 தைத்யவித்வேஷிணோ ந: ॥

பலகோடி வருஷங்கள் எதனுள்ளே அவைந்து அவைந்தும் தரிபுவன சூருவம் முடிவை எட்டவில்லை - நாபி கமலத்தின் தண்டில் ॥ १ ॥ வண்டுபோல். வேறு வழியின்றி, அதே போன்ற வேறு ஒரு உலக மண்ட வத்தை ஸ்ரூஷ்டித்தாராம். அத்தகைய விஷ்ணுவின் கண்ணுக்கு என்பதை கொங்களின் கடல் அம்ருதத்தை எங்களுக்கு அளிக்கட்டும்.

(49)

மत्स्यः कूर्मो वराहो नरहरिणपतिर्वासिनो जामदग्न्यः

काकुत्स्थः कंसघाती मनसिजविजयी यश्च कल्की भविष्यन् ।
विष्णोरंशावतारा भुवनहितकरा धर्मसंस्थापनार्थाः

पायासुर्मा त एते गुरुतरकरुणाभारखिन्राशया ये ॥

मत्स्यः कूर्मो वराहो नौरूरीज्ञो

पतीर्वामनेऽनोऽूमतक्कन्येः

काकुत्स्थः कमस्कात्तैर्मणसिल्लू

विल्लूपीयस्त्र कल्कीपविष्णयेः

विष्णेनोरमंशा वताराः पुवனैर्वितकरा

तर्मस्तमस्तुपनौर्त्ताः

पायासार्मामं त एतेऽकुरुतरा

करुणापार कीन्नौराशया ये ॥

மத்ஸ்யம், கூர்மம், வராஹம், நரஸிம்ஹம், வாமநம், பரசுராமர், ராமன், கிருஷ்ணர், புத்தர், கல்கி ஆகிய விஷ்ணுவின் அம்சாவதாரங்கள் உலகத்தோர்க்கு நன்மையை உண்டாக்கவும், தர்ம நிலை நாட்டவும் எடுக்கப்பட்டன. கருணையின் எடுத்துக்காட்டுக்கள்கூட. அவை நம்மை காக்கட்டும்.

(50)

यस्माद्वाचो निवृत्ताः समस्पि मनसा लक्षणामीक्षमाणः

स्वार्थालाभात्परार्थव्यपगमकथनश्लाघिनो वेदवादाः ।

नित्यानन्दं स्वसंविनिरवधिविमलस्वान्त्रासंक्रान्तविम्ब-

च्छायापत्यापि नित्यं सुखयति यमिनो यत्तदव्यान्महो नः॥

யஸ்மாத் வாசோ நிவருத்தா: ஸமமபி
 மனஸா லக்ஷணாமீக்ஷமாணா:
 ஸவார்த்தாலாபாத் பரார்த்தவ்யபகம
 கதக ச்லாகினோ வேதவாதா:
 நித்யானந்தம் ஸ்வஸம் விந்திரவதி
 விமல ஸ்வாந்த ஸங்கராந்தபிம்ப
 ச்சாயாபத்யாபி நித்யம் ஸ்கயதி
 யமினோ யத்தவ்யாத் மஹோந:॥

எந்த நித்யானந்தக்கைப் பற்றி பேச முற்பட்ட வேத
 வாதங்கள் அந்தப் பேச்சிலிருந்து மனதுட்பட திரும்ப
 வேண்டியதை உணர்ந்தனவோ, எனினில் ஸ்வார்த்தம் சித்திக்காத
 பொழுது வெறும் பரார்த்தமும் கிடைக்காமற் போனதை வைத்து
 தங்களை தாங்களே மெர்ரிக் கொண்டனவோ, அவ்வானந்த
 உணர்வின் தூயமனதிற்பட்ட படிவத்தை மட்டும்
 எண்ணியோகிகள் கூட மகிழ்ந்து விட்டனரோ அத்தகைய
 நித்யானந்த ஜ்யோதி எங்களைக்கட்டும்.

(51)

ஆபாदா஦ா ச ஶிர்ஷங்புரி஦மநங் வைஷவ் ய: ஸ்வचித்த
 ஘தே நித்ய நிரस்தாகிலகலிகலுஷ ஸ்தநாந்த: ப்ரஸோத: ।
 ஜுஹ்திஹ்வாக்ஶாநோ ஹரிசரிதஹவி: ஸ்தோத்ரமந்தாநுபாதை-
 ஸ்தப்யாதம்஭ோருஹாந்யா ஸததமபி நமஸ்குர்மஹ நிர்மலாந்யாம् ॥

ஆபாதாத் ஆச சீர்ஷாத்வபுரிதமநகம்
 வைஷ்ணவம் ய: ஸ்வசித்தே
 தத்தே நித்யம் நிரஸ்தாகிலகலிகலுஷே
 ஸந்ததாந்த: ப்ரமோத: ।
 ஜூஹ்வத் ஜீஹ்வாக்ருஶானெனள ஹரிசரிதஹவி:
 ஸ்தோத்ராமந்த்ராநுபாடை:
 தத்பாதாம் போருஹாப்யாம் ஸததமபி
 நமஸ்குர்மஹ நிர்மலாப்யாம் ॥

காலடி முதல் தலை முடி வரை புனிதமான இந்த விஷ்ணுவின் வடிவத்தை, கலிகல்மணம் ஏதுமில்லாத மனதில் மகிழ்ச்சியுடன் கொள்ளும்பொழுது, ஜிஹ்வா (நாக்கு) என்ற அக்னியில் ஸ்தோத்ரம், மந்த்ரம் இவற்றுடன் ஹரிசரிதம் என்ற இந்த ஹவிஸை ஹோமம் செய்வதாகவே கொள்ளலாம். அத்தகையவாது திருவடித் தாமரைகளுக்கு அனைவரதமும் நமஸ்காரம் செய்கிறோம்.

(52)

ஸோத்பாதாதிகேஶஸ்துதிமிதி ரघிதா கிர்தியித்வா தி஧ாம்ந:

பாதாஜலங்காஸேவாஸமயநதமதிர்மஸ்தகேநாநமேதா: ।

உந்முஞ்சைவாஸ்நைநோனிசயகவசக்பஞ்சதாமேத்ய ஭ாநோ -

விஞ்வாந்தாஞ்சர் ஸ பிரவிஶதி பரமாநந்஦ஸாதஸ்வரூபம् ॥

மோதாத் பாதாதி கேச ஸ்துதிமிதி
ரசிதாம் கீர்த்யித்வா த்ரிதாம்ந:
பாதாப்ஜூத்வந்தவ ஸேவாஸமய
நதமதி: மஸ்தகே நாநமேத்ய: ।
உன்முஞ்சைவாத்ம ஞாநோ நிசய
கவசகம் பஞ்சதாமேத்ய பாநோ:
பிம்பாந்தர்கோசரம் ஸ ப்ரவிசதி
பரமானந்த மாத்மஸ்வரூபம் ॥

திரிவிக்ரமனின் பாதாதி கேசாந்த ஸ்தோத்திரம் என்ற இந்த பனுவலை சொல்லிக் கொண்டு, திருவடித் தாமரையை ஸேவிக்கும் போது மனதுடன் தலை வணக்கியவர், பாப கவசத்தைத் தானேகழற்றி விட்டு சூர்யபிம்பத்தினுள் பிரவேசித்து பரமானந்தமயமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை எய்துவர்.

விஷ்ணுபாதாதிகேசாந்த ஸ்தோத்ரம் முறைப் பெறுகிறது

